

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Evy Lukotkové a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně **A. K.**, zast. Mgr. Lud'kem Šikolou, advokátem se sídlem Dvořákova 13, 602 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, Odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 12. 5. 2009, č.j. JMK 50675/2009, sp. zn. S-JMK 50675/2009/OÚPSŘ, se z r u š u j e pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení v částce 7.712,- Kč k rukám právního zástupce Mgr. Lud'ka Šikoly, advokáta, se sídlem Dvořákova 13, 602 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 12. 5. 2009, č.j. JMK 50675/2009, sp. zn. S-JMK 50675/2009/OÚPSŘ bylo odvolání Mgr. V. J. a A. K. dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a rozhodnutí Úřadu městyse Pozořice, stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2009, č.j.

StÚ 1734/2007-34-Ca-ÚŘUS-Rozh-/ (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „stavební úřad“) bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 1. 2009 č.j. StÚ 1734/2007-34-Ca-ÚŘUS-Rozh-/ bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby pro stavbu: prodloužení inženýrských sítí „Dolní Krpěle“ – I. etapa, SO 02 - dešťová kanalizace, SO 03 – splašková kanalizace, SO 04 – vodovodní řád, SO 05 – STL plynovod, SO 06 – vedení NN a VO na pozemcích: pozemkové parcely p. č. 127/1, 670/1, 739, 676/1, 677, 822/2, 373, 374, 375, 376, 463, 389, 403/2, 404/2, 412/2, 421/2, 429/2, 430/2, 435/5, 436/3, 436/4, 435/6, 446/3, 446/4, 451/2, 451/3, 452/2, 458, 462/1, PK 300, PK 283/1, PK 284, PK 2836 a PK 2845, EN 316, v k. ú. Sivice. Druh a účel umísťované stavby: SO 02 – dešťová kanalizace, SO 03 – splašková kanalizace, SO 04 – vodovodní řád, SO 05 – STL plynovod, SO 06 – vedení NN a VO.

II.

Shrnutí základních argumentů uvedených v žalobě:

Žalobou ze dne 18. 6. 2009 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 18. 6. 2009 domáhala se žalobkyně zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení, zároveň i zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V žalobních bodech namítla: 1) napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, 2) stavební úřad nepřistupoval k účastníkům řízení v souladu se zásadou rovnosti, když ve prospěch žadatelky porušil několik ustanovení správního řádu týkajícího se správního postupu v případě nedostatečné žádosti, zároveň došlo tímto postupem k velkým průtahům v řízení a nebyly dodrženy lhůty pro vydání rozhodnutí, 3) žalobkyni nebylo umožněno nahlédnout do spisu a seznámit se tak s podklady rozhodnutí, 4) nebylo jí opakovaně umožněno pořídit kopie části spisu, 5) nebylo jí umožněno sepsání protokolu podle správního řádu.

K žalobnímu bodu č. 1 uvedla, že uplatnila v rámci územního řízení vedeného za účelem vydání územního rozhodnutí o umístění výše specifikované stavby námitky, a to podáním ze dne 4. 1. 2008 a ze dne 15. 2. 2008. Dne 4. 4. 2008 vydal stavební úřad rozhodnutí o umístění uvedené stavby č.j. StÚ 1734/2007-8-Ca-ÚŘUS-Rozh-/ , jímž bylo vyhověno žádosti obce Sivice, Sivice 19, 664 07 Pozořice (dále jen „žadatelka“) a výše uvedená stavba byla umístěna. Proti rozhodnutí podala žalobkyně i další účastník řízení odvolání, žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 8. 2008 č.j. JMK 102298/2008, sp. z n. S-JMK 102298/2008/OÚPSŘ rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. V rozhodnutí se žalovaný nezabýval vypořádáním námitek, které uplatnila žalobkyně i další odvolatel s odůvodněním, že takový postup nemůže mít vliv na výsledek odvolacího řízení.

Žalobkyně dále uvedla, že stavební úřad ve věci znovu rozhodl dne 20. 1. 2009 a zamítl jako celek všechny námitky žalobkyně, které v průběhu územního řízení uplatnila. V odůvodnění rozhodnutí se však vypořádal pouze s některými námitkami, a to nedostatečným způsobem. K zamítnuté námitce žalobkyně, že jí nebylo umožněno pořízení fotokopii části spisu vlastním digitálním fotoaparátem, konstatoval, že postupoval nesprávně, protože mu nebyl znám výklad kontrolního výboru MVČR k této problematice a odkázal na šetření stížnosti žalobkyně v této věci vedoucím úřadu. Dále se vůbec nevypořádal s jednotlivými námitkami týkajícími se úplnosti žádosti o vydání územního rozhodnutí

a projektové dokumentace, a to především námitkami uplatněnými v podání ze dne 4. 1. 2008, na které žalobkyně odkázala v jejím podání ze dne 15. 2. 2008. Stavební úřad pouze v odůvodnění územního rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně na nedostatky žádosti upozornila, žádost byla žadatelkou doplněna a je úplná a bez závad. Takové rozhodnutí o námitkách je zjevně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobkyně proto podala dne 23. 2. 2009 odvolání, namítla, že stavební úřad se nedostatečně vypořádal s jejími námitkami, výslovně uvedla, že se jednalo zejména o námitku týkající se možnosti pořizovat kopie spisového materiálu vlastními technickými prostředky účastníka řízení na jeho náklady, námitku absence předepsaných náležitostí žádosti o vydání územního rozhodnutí a další námitky. Rozhodnutím ze dne 12. 5. 2009 č.j. JMK 50675/2009, sp. zn. S-JMK 50675/2009/OÚPSŘ zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že stavební úřad námitky řádně odůvodnil, s postupem stavebního úřadu se ztotožnil. K námitce nemožnosti pořizovat kopie spisového materiálu vlastními technickými prostředky účastníka řízení navíc uvedl, že uvedené pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu a že stavební úřad se touto námitkou zabýval dostatečně, aniž by jakkoliv odůvodnil v čem tuto dostatečnost spatřuje. Ve zbylém rozsahu (nedostatečné nebo chybějící vypořádání dalších námitek, zejména námitky absence předepsaných náležitostí žádosti o vydání územního rozhodnutí) žalovaný odvolací námitku žalobkyně kromě uvedeného konstatování, že se s postupem stavebního úřadu ztotožnil neodůvodnil, taktéž se nevypořádal a nezdůvodnil, proč považuje zcela zřejmě nepřezkoumatelné odůvodnění námitek stavebním úřadem za řádné. V této souvislosti poukázala na ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) i ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu sice rozsudek ze dne 13. 7. 2005, č.j. 6 A 113/2002-51 a rozsudek ze dne 11. 2. 2009, č.j. 1 Azs 107/2008-78, www.nssoud.cz.

K žalobnímu bodu č. 2 poukázala na ust. § 45 odst. 2 správního řádu ve spojení s ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu s tím, že uvedená ustanovení stavební úřad opakovaně nerespektoval. Vzhledem k tomu, že podaná žádost neměla předepsané náležitosti, což bylo i jedním z důvodů, proč územní rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 4. 2008 bylo zrušeno, nevyzval stavební úřad ani poté žadatelku, aby vady žádosti odstranila a doplnila, nestanovil jí žádnou přiměřenou lhůtu. Zmíněnou vadu namítla žalobkyně i v odvolání ze dne 18. 2. 2009, žalovaný v rozhodnutí ze dne 12. 5. 2009 uvedl, že se v odvolacím rozhodnutí zabývá v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména zásadou ekonomie řízení, pouze těmi pochybeními, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Konstatoval, že stavební úřad sice nevyzval žadatelku k doplnění žádosti, poté, co rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 4. 2008 bylo zrušeno, žadatelka ovšem žádost sama doplnila a na základě tohoto pak stavební úřad pokračoval v řízení. Konstatoval, že stavební úřad sice pochybil, toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že postupem stavebního úřadu a žalovaného byla ve prospěch žadatelky porušena zásada rovnosti účastníků řízení garantovaná Listinou základních práv a svobod a správním řádem, když byla žadatelce dána možnost doplňovat žádost dle svého uvážení v libovolné době. Přitom celé řízení bylo zahájeno již dne 24. 10. 2007, rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 8. 2008 bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 4. 2008, pokračování v řízení bylo stavebním úřadem oznámeno až veřejnou vyhláškou ze dne 9. 12. 2008. Naopak k námitkám žalobkyně, které podala k přepravě dne 15. 1. 2009, tedy v den konání ústního jednání v dobré víře, že je podává v zákonné lhůtě, nebylo v důsledku koncentrace územního řízení stanovené v ust. § 89 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, přihlédnuto. Pokud by stavební úřad přistupoval k účastníkům v souladu se zásadou rovnosti před úřadem a neporušoval ustanovení správního

řádu, čímž byla žadatelka zvýhodněna oproti ostatním účastníkům řízení, bylo by řízení o žádosti, která byla podána naprosto nedostatečně vyhotovena a doplňována v tak neúměrné době, zastaveno. Postupem správních orgánů tak bylo zasaženo do práv žalobkyně jako účastníka řízení.

K žalobnímu bodu č. 3 namítla, že dne 6. 1. 2009 se dostavila na stavební úřad s úmyslem nahlédnout do spisu a seznámit se s podklady rozhodnutí, což jí nebylo umožněno s odkazem na to, že nejsou úřední dny a nahlížení do spisu je možné pouze v určené hodiny, tj. v pondělí a ve středu. Žalobkyně zastává názor, že účastníci řízení jsou oprávněni nahlížet do spisu kdykoliv v pracovní době správního orgánu v kterýkoliv pracovní den. Nemohou být nezákonně omezováni úředními hodinami, nebo dokonce pouze vybranými dny, případně jim nemůže být odpíráno jejich právo s poukazem na nepřítomnost oprávněné úřední osoby nebo nutnost předchozí domluvy. Vzhledem k tomu, že v uvedený den nebylo žalobkyni umožněno nahlédnout do spisu, nemohla se tak seznámit s podklady rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Konstatování žalovaného, že stavební úřad ač nepostupoval v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu jí právo na seznámení se s podklady neupřel, je vnitřně zcela rozporné.

K žalobnímu bodu č. 4 sdělila, že dne 12. 12. 2007 se dostavila na stavební úřad k nahlížení do spisu s požadavkem pořídit si kopii části spisu vlastními technickými prostředky – přineseným digitálním fotoaparátem. Toto jí bylo pracovníky stavebního úřadu znemožněno se zdůvodněním, že fotografování spisu a jeho části zákon zakazuje. Konkrétní ustanovení zákona, která by pořizování kopie vlastním digitálním fotoaparátem zakazovala však uvést nedokázali a bylo jí sděleno, že musí podat písemnou žádost. Obdobná situace se opakovala i dne 13. 2. 2008. V této souvislosti poukázala na článek 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, § 7 odst. 1, § 38 správního řádu, dále pak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č.j. 7 Azs 3/2008-64, www.nssoud.cz. Stavební úřad k této námitce žalobkyně uvedl, že sice postupoval nesprávně, nicméně námitku zamítl, a to přesto, že v rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2008 žalovaný výslovně uvedl, že účastníci mají na pořízení kopií vlastním digitálním fotoaparátem právo. Uvedený postup správního orgánu napadla žalobkyně v odvolání ze dne 18. 2. 2009, žalovaný toliko uvedl ve svém rozhodnutí, že uvedené pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu, že stavební úřad se touto námitkou zabýval dostatečně, aniž by žalovaný jakkoliv odůvodnil v čem tuto dostatečnost spatřuje, odvolání žalobkyně poté zamítl. Žalobkyně je proto toho názoru, že obě rozhodnutí o námitce týkající se nemožnosti pořídit kopii části spisu jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

K žalobnímu bodu č. 5 uvedla, že stavební úřad jí odepřel sepsání protokolu, čímž došlo k porušení ust. § 18 a § 37 odst. 4 správního řádu. Sepsání protokolu žádala poté, co jí a jejímu manželu bylo odepřeno při nahlížení do spisu dne 12. 12. 2007 právo na pořízení kopií. Pracovníci stavebního úřadu jí bylo sděleno, že protokol se sepisuje pouze v případě ústního jednání. Obdobná situace se zopakovala i při nahlížení do spisu dne 13. 2. 2008. Uvedený postup stavebního úřadu je v hrubém rozporu s citovanými ustanoveními správního řádu, jakož i se základními zásadami činnosti správních orgánů (§ 4 odst. 4 správního řádu).

Žalobkyně dále konstatovala, že v souladu s ust. § 89 správního řádu byl žalovaný povinen přezkoumat soulad odvoláním napadeného rozhodnutí stavebního úřadu a řízení, které mu předcházelo s právními předpisy, což však neučinil. K námitce žalobkyně, že stavební úřad její námitky zamítl, aniž by je dostatečně či vůbec vypořádal, se měl žalovaný

zabývat i dostatečností a řádností vypořádání námítky týkající se odmítnutí sepsání protokolu. Žalobkyně proto tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 28. 8. 2009 vyslovil nesouhlas s podanou žalobou, žalobu nepokládal za důvodnou.

K žalobní námitce č. 1 žalovaný poukázal na ust. § 92 odst. 1 stavebního zákona, dle kterého je povinností stavebního úřadu rozhodnout ve výroku rozhodnutí o námitkách účastníků řízení. Tyto pak buď zamítne, nebo jim vyhoví a v odůvodnění rozhodnutí uvede důvody svého rozhodnutí. Stavební úřad ve výroku napadeného rozhodnutí rozhodl o námitkách žalobkyně tak, že uvedl, že se námitky a připomínky ze dne 7. 1. 2008 a 18. 2. 2008 zamítají. Nevyhodnocoval námitky a připomínky po jednotlivých bodech tak, jak je žalobkyně uplatnila, ale vyhodnotil je dle obsahu, následně shrnul do příslušných okruhů a v odůvodnění rozhodnutí pak řádně odůvodnil. S ohledem k počtu podaných námitek žalobkyně (podání ze dne 7. 1. 2008 obsahovalo 27 námitek a připomínek, podání ze dne 18. 2. 2008 obsahovalo 8 námitek) nepovažoval žalovaný zvolený způsob a sice, že námitky stavební úřad neodůvodňoval dle jednotlivých bodů podání, ale shrnul je do příslušných okruhů, za nezákonný.

K námitce týkající se neúplnosti žádosti o vydání územního rozhodnutí, odkázal žalovaný na vyhlášku č. 503/2006 Sb. o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, v příloze č. 3. Podle citované vyhlášky, pokud žadatel o vydání územního rozhodnutí některý z bodů žádosti nevyplní, ale tyto údaje jsou zřejmé z doložené dokumentace k řízení, nelze pak tuto skutečnost považovat za nedostatek žádosti, nehledě k tomu, že posouzení úplnosti žádosti je výlučně v kompetenci správního orgánu, nikoliv účastníka řízení.

K žalobnímu bodu č. 2 odmítl žalovaný tvrzení, že bylo zasaženo do práv žalobkyně, a že došlo k nerovnosti postavení účastníků řízení. Pro územní řízení platí koncentrační zásada, což znamená, že námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak k nim správní orgán nepřihlíží. Jelikož námitky žalobkyně obdržel stavební úřad až dne 16. 11. 2009, tj. po jednání, které se konalo dne 15. 1. 2009, byl dán postup v souladu s ust. § 89 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Dále žalovaný uvedl, že nevydání rozhodnutí ve lhůtě stanovené správním řádem a neprovedení úkonu přerušení řízení a výzvy k doplnění žádosti s poučením o důsledcích nedoplnění žádosti ve stanovené lhůtě, nemohlo mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2009. Před vydáním rozhodnutí byla žalobkyni prokazatelně dána možnost v souladu s ust. § 46 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Za nedůvodný pokládal žalovaný žalobní bod č. 3, neboť žalobkyni právo nahlížet do spisu nebylo odepřeno. Z rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že žalobkyni bylo vysvětleno, že jí není možné v den, kdy se dostavila vyhovět s tím, aby ses dostavila následující den, případně aby se telefonicky dohodla na jiném termínu. K tomuto žalovaný uvedl, že správní orgán nemá vždy možnost umožnit nahlížení do spisu z časových důvodů, neboť nahlížení musí být přítomna oprávněná úřední osoba. Po dohodě však správní orgán vždy účastníkům řízení do spisu nahlížet umožní. Možnosti dostavit se jiný den však žalobkyně nevyužila.

S žalobním bodem č. 4 vyslovil žalovaný nesouhlas. K námitce pořizování kopií se vyjadřoval již v odůvodnění rozhodnutí ze dne 22. 8. 2008, č.j. JMK 102298/2008, kterým bylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 4. 2008, č.j. StÚ 1734/2007-8-Ca-ÚŘUS-Rozh-/ zrušeno, a ve kterém uvedl, že právo na pořizování výpisu ze spisu neznamena jen právo pořizovat si ruční výpisy, ale též výpisy vlastními technickými prostředky na své náklady. Námitka pořízení kopií vlastním digitálním fotoaparátem byla uplatněna na základě odmítnutí požadavku žalobkyně na pořizování kopií ze dne 12. 12. 2007 a 13. 2. 2008, tzn. v řízení před vydáním územního rozhodnutí ze dne 4. 4. 2008. Poté, co stavební úřad pokračoval v řízení, nebyla námitka na pořizování kopií uplatněna a neumožnění pořízení kopií vlastním digitálním fotoaparátem tak nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2009.

Žalovaný se rovněž neztotožnil ani s žalobním bodem č. 5, neboť ze spisového materiálu v žádném případě nevyplývá, že by žalobkyni bylo odepřeno právo na sepsání protokolu.

Závěrem žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení sice zjistil procesní pochybení prvoinstančního správního orgánu, avšak s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie správního řízení dospěl k závěru, že případné zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání by nevedlo k jinému výsledku, než k vydání totožného územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Žalovaný neshledal okolnosti, které by vedly k závěru, že by vydáním napadeného rozhodnutí došlo k nepřiměřenému zásahu do práv žalobkyně, a že by pozemky žalobkyně byly navrženou stavbou dotčeny. Navrhl proto, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

III.

Ze správního spisu vyplývají pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti:

Obsahem připojených správních spisů je žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby nebo zařízení ze dne 24. 10. 2007 podaná Úřadem městyse Pozoříce, stavebním úřadem, oznámení o zahájení územního řízení o umístění stavby a pozvání k veřejnému ústnímu jednání i protokol z jednání konaného dne 8. 1. 2008, záznam do spisu sepsaný se žalobkyní dne 12. 12. 2007 (žalobkyně s manželem R. K. požádala o nahlížení do spisu s tím, že R. K. si začal pořizovat fotokopie části protokolu digitálním fotoaparátem, po výzvě správního orgánu byl upozorněn, že bez svolení nesmí pořizovat obrazový záznam). Dále se ve spise nachází námitky žalobkyně jako účastnice územního řízení ze dne 4. 1. 2008, protokol o jednání ze dne 20. 2. 2008, rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby ze dne 4. 4. 2008, č.j. StÚ 1734/2007-8-Ca-ÚŘUS-Rozh-/ , odvolání žalobkyně ze dne 16. 5. 2008, rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2008, č.j. JMK 102298/2008, sp. zn. S-JMK 102298/2008/OÚPSŘ, jímž bylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 4. 2008 zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Dále se ve spise nachází protokol o nahlížení do spisu ze dne 6. 1. 2009, kdy žalobkyně spolu s dalšími uvedenými účastníky jednání žádala o nahlížení do spisu, což jí nebylo umožněno s odůvodněním, že tento úkon je možno provést pouze ve stanovené úřední dny a stanovené úřední hodiny, tedy v pondělí a středu v době od 08:00 do 11:30 hod. a 12:30 až 17:00 hod. Ve spise je evidován protokol o územního řízení sepsaný dne 15. 1. 2009, námitky žalobkyně ze dne 14. 1. 2009, rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2009, č.j. StÚ 1734/2007-34-Ca-8-ÚŘUS-Rozh-/ , odvolání žalobkyně ze dne 18. 2. 2009 a rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2009, č.j. JMK 50675/2009, sp. zn. S-JMK

50675/2009/OÚPSŘ, jímž odvolání žalobkyně a Mgr. V. J. byla zamítnuta a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2009 bylo potvrzeno.

IV.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Dříve než se Krajský soud v Brně mohl zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou ve věci splněny podmínky řízení. Přitom dospěl k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. 72 odst. 1 s.ř.s., osobu k tomu oprávněnou ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobou přípustnou (§ 68 a § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, za splnění zákonných podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba je důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání Mgr. V. J. a A. K. a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2009, č.j. StÚ 1734/2007-34-Ca-ÚŘUS-Rozh-/ bylo potvrzeno. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu pouze A. K.

Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy vyžaduje-li to veřejný zájem. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že v daném případě tak žalovaný neučinil. Stavební úřad ve výroku rozhodnutí ze dne 20. 1. 2009 rozhodl o námitkách žalobkyně tak, že námitky a připomínky ze dne 7. 1. 2008 a ze dne 18. 2. 2008 zamítl aniž by je vyhodnotil po jednotlivých bodech tak, jak je žalobkyně uplatnila, ale vyhodnotil je dle obsahu, následně je shrnul do příslušných okruhů a v odůvodnění rozhodnutí pak odůvodnil. Na základě tohoto zjištění žalovaný pouze konstatoval, že se s odůvodněním žalovaného ztotožňuje. S uvedeným názorem nelze souhlasit. Žalovaný ve svém rozhodnutí zcela opomenul uvést jakoukoliv hlubší správní úvahu, na základě čeho neshledal skutečnosti uváděné žalobkyní relevantními a z jakého důvodu se s postupem správního orgánu prvního stupně ztotožnil. V této souvislosti soud poukazuje např. na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2010, č.j. 30 Ca 214/2008-60, který se zabývá uvedenou problematikou, a dle kterého „*jestliže odvolací správní orgán rozhodnutí o odvolání toliko stroze bez konkrétních bližších důvodů uvede, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, popírá tímto postupem podstatu odvolacího řízení dle citovaného správního řádu, která mimo jiného spočívá v tom, že jiný (nadřízený) správní orgán tvůrčím způsobem řádně zdůvodněným přistoupí k vypořádání se s jednotlivými odvolacími námitkami.*“ Stejně tak z rozsudku ze dne 24. 6. 2010, č.j. 9 As 66/2009-46 vyplývá „*z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní*

normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ Je proto rozhodující, aby vydané rozhodnutí zohledňovalo a řádně se vypořádalo se všemi relevantními vyjádřeními účastníka, eventuelně návrhy na provedení důkazů učiněnými v průběhu celého správního řízení, se všemi shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí a v úplnosti zachycovalo výsledky dokazování (viz rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 As 92/2009-65, www.nssoud.cz). Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán vypořádal náležitě s jednotlivými námitkami účastníka. Nevypořádá-li se správní orgán s jednotlivými námitkami účastníka řízení, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

Z ust. § 46 správního řádu vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti. V odůvodnění je správní orgán povinen podle § 47 odst. 3 správního řádu uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahy byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

V souladu s obsahem žaloby soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2005, č.j. 6 A 113/2002-51, dle kterého *„rozhodnutí odvolacího orgánu musí být opatřeno rozhodovacími důvody, aby soud mohl přezkoumat skutkové i právní premisy, na nichž bylo rozhodnutí založeno. Pokud však rozhodnutí nevyčerpává obsah obrany, tedy nevypořádá-li se vyčerpávajícím způsobem s námitkami žalobce uvedenými v opravném prostředku, pak tento požadavek nesplňuje. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Ze základních zásad, ovládajících správní řízení plyne povinnost odvolacího orgánu, aby své rozhodnutí odůvodnil jasným a určitým způsobem do té míry, že z něho musí být patrné, z jakých podkladů vycházel, které podklady byly použity pro jeho rozhodnutí, které nikoliv a proč. Je vadou žalobou napadeného rozhodnutí, pokud se v něm rozhodující orgán nevypořádá se všemi žalobcem namítanými skutečnostmi.“*

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí však není jedinou vadou předmětného řízení. Mezi základní pravidla správního řízení patří v § 3 odst. 2 správního řádu zakotvená zásada součinnosti, která zahrnuje rovněž vztahy správního orgánu k účastníkům řízení. Jejím naplňováním má být docíleno požadavku otevřenosti, srozumitelnosti a předvídatelnosti rozhodování. Správní orgán tak má především dát účastníku řízení vždy příležitost, aby mohl svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí a uplatnit své návrhy. Postup správního orgánu popírající zásadu součinnosti může mít vliv na zákonnost rozhodnutí samotného, neboť účastník má podstatným způsobem ztíženy podmínky pro svoji obranu. V souzené věci postupoval správní orgán v rozporu s uvedenou zásadou. I v písemném vyjádření žalovaného ze dne 28. 8. 2009 potvrdil žalovaný, že v odvolacím zjistil procesní pochybení prvoinstančního správního orgánu, avšak s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie správního řízení dospěl k závěru, že případné zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání by nevedlo k jinému výsledku než k vydání totožného územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Z uvedeným názorem nelze se ztotožnit. Žalovaný tímto stanoviskem narušil právní jistotu žalobkyně, neboť tak došlo k nepřiměřenému zásahu do jejích práv.

Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán se nezabýval všemi námitkami uvedenými žalobkyní v odvolání. Rovněž tak došlo

k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z těchto důvodů soud proto napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a), c) a § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 70 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Náhrada nákladů řízení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a z požadované částky, sice z odměny právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 2.100,- Kč za 1 úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky číslo 177/1996 Sb., tj. převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby). K náhradě nákladů byla připočtena náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Zástupce žalobce (advokát) soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Náhrada nákladů řízení byla proto zvýšena i o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. v platném znění o dani z přidané hodnoty. Celková výše náhrady nákladů řízení činí 7.712,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová